

Sygn. akt: XU 316/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Koziol

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lutego 2018 r. we W.

sprawy z odwołania **T. P.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 30 marca 2018 r. znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. oddała odwołanie;
2. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca T. P. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z 30 marca 2017 r., znak (...). (...), utrzymującego w mocy orzeczenie organu I instancji, zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności i domagał się jego zmiany przez przyznanie mu wyższego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł że ma 63 lata, jest kawalerem, ma udokumentowane 15 lat pracy, od 1990 r. podejmował pracę nierejestrowaną w systemie ZUS, KRUS. Mieszka w domu brata prowadzącego odrębne gospodarstwo domowe. Z powodu trudnej sytuacji zdrowotnej, rodzinnej i finansowej objęty został wsparciem Ośrodka Pomocy Społecznej w formie pomocy socjalnej i szeroko prowadzonej pracy socjalnej. Wskazał, że na podstawie zaświadczenia lekarskiego z 7 marca 2017 r., stwierdzono u niego skutki naruszenia sprawności organizmu, co w znaczny sposób obniża jego zdolność do wykonywanej pracy, a on sam jest uzależniony od pomocy innych osób. Podniósł, że w 2016 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. zaliczył go do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 stycznia 2022 r. Orzeczenie to zostało podtrzymane przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Zarzucił, że jego stan zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz odwrotnie, pogorszył się (k. 3-4).

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy podniósł, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Wskazał, że biorąc pod uwagę dokumentację medyczną oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków naruszenia sprawności

organizmu, uzasadnione było zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Wbrew żądaniom wnioskodawcy, nie ma podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Nie wymaga bowiem chronionych warunków pracy, nie jest również zależny od pomocy innych osób w codziennym funkcjonowaniu, tym samym nie kwalifikuje się do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności (k. 9).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. P. urodził się w dniu (...)

Orzeczeniem Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 27 stycznia 2017 r. wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 05-R. Orzeczenie zostało wydane do 31 stycznia 2022 r., a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 18 listopada 2016 r.

Na skutek odwołania złożonego przez wnioskodawcę, Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z 30 marca 2017 r. utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji.

Dowód: Okoliczności bezsporne.

Wnioskodawca ma cechy radiologiczne jałowej martwicy głowy kości udowej lewej z wtórnymi, dość dużymi zmianami zwyrodnieniowymi stawu biodrowego lewego i dysfunkcją chodu. Niewielkie zmiany zwyrodnieniowe biodra prawego. Cierpi na chorobę D. z przykurczeni zgięciowym palców IV i V obu rąk, z niewielką dysfunkcją dłoni. Marskość wątroby na tle toksycznym. Stan po leczeniu opaskowaniem żyłaków przełyku III st. ZZA z deklarowaną abstynencją. Przewlekłe zapalenie żołądka. Stan po krwawieniu z przewodu pokarmowego. Zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa bez upośledzenia funkcji. Stan po operacji żyłaków odbytu.

Wnioskodawcę można zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: Opinia biegłych sądowych – karta 21-22.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, w tym w szczególności z dokumentów zgromadzonych w aktach (...) i znajdującej się tam dokumentacji medycznej wnioskodawcy oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd Rejonowy nie znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Ustawa z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2046 ze zm.; dalej zw. ustawą) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki (art. 3 ust. 1).

W myśl art. 4 ust. 3 ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei art. 4 ust. 2 ustawy, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i

wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu neurologii i ortopedii stwierdzili, że stopień zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń nie uzasadnia przyjęcia, że jest on niepełnosprawny w stopniu wyższym niż lekki.

W uzasadnieniu opinii, biegli wskazali, że w przeprowadzonym badaniu wnioskodawcy stwierdzono miernie upośledzony stan czynnościowy układu ruchu. Głównym problemem zdrowotnym w tym zakresie jest obecnie dysfunkcja chodu w przebiegu zmian zwyrodnieniowych biodra lewego oraz niewielka dysfunkcja obu dłoni. Biegli wskazali, że pomimo zmian zwyrodnieniowych, nie stwierdza się istotnych zaburzeń klinicznych narządu osiowego. Objawy rozciągowe są ujemne, a objawy ubytkowe neurologiczne niewielkie. Tym niemniej stan ten powoduje przeciwwskazanie do ciężkiej pracy fizycznej i prac wymagających szybkiego przemieszczania się czy długotrwałego chodzenia. Marskość wątroby jest obecnie wyrównana - nie stwierdza się cech dekompensacji - żółtaczkę, wodobrzusza itp. objawów. Prowadzenie higienicznego trybu życia z abstynencją może utrzymać ten stan. Jako symbol niepełnosprawności przyjęto chorobę układu ruchu 05-R, jej charakter jest okresowy. Jej początku nie da się określić, zaś stwierdzany obecnie stopień datuje się od dnia 08.11.2016 (dzień wpływu wniosku). Wnioskodawca jest wydolny krążeniowo i oddechowo. Jego stan czynnościowy powoduje, że można go zakwalifikować co najwyżej do lekkiego stopnia niepełnosprawności, brak podstaw by uznać wyższy stopień. Wnioskodawca nie wymaga ani krótkotrwałej, ani stałej lub długotrwałej pomocy osób drugich w podstawowych czynnościach dnia codziennego i jest zdolny do pracy lekkiej.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd Rejonowy oparł się na zgromadzonej w sprawie dokumentacji, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie autentyczności i wiarygodności zgromadzonych dokumentów.

Ponadto ustalenia w sprawie Sąd dokonał również w oparciu o opinię biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych jest rzetelna, jasno uzasadniona, logiczna, konsekwentna i wyczerpująca, a nadto prawidłowo oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz bezpośrednim badaniu wnioskodawcy. Sąd w pełni podzielił dokonane w niej przez biegłych ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłych stanowiska.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolone stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

Żadna ze stron nie wносиła merytorycznych zastrzeżeń do opinii biegłych. Zgłaszane przez wnioskodawcę uwagi na rozprawie 19 lutego 2018 r., stanowiły jedynie gołosłowną polemikę z rzeczowo uzasadnioną opinią biegłych.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. , tj. wezwanie biegłych do ustnego wyjaśnienia opinii, pozostawione jest uznaniu sądu. W niniejszej sprawie skorzystanie z dyspozycji tego przepisu było w ocenie Sądu zbędne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt. I sentencji wyroku, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach sądowych, jak w punkcie II sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 98 oraz art. 96 ust. pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.). Wydatkami tymi było wynagrodzenie biegłych sądowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.